

[REDACTED]

Manapság tíz- és százezres megtekintést lehet elérni a közösségi médiában azzal, hogy valaki közönséges vagy ízléstelen tánclépéseknek gondolt rángatózás kíséretében egy üres energiatartalékos dobozt tart az orrán. A nem céltalan, hanem értéket minden szempontból nélkülöző értelmetlenség pedig akkora "sikert" hoz az "előadásnak", amekkorát például az Ember tragédiáját színre vivő előadó akár hosszú évek alatt sem ér el. A cél pedig éppen a figyelem magához ragadása. A jelenség mögött bizonyára meglapul a celebbé válás hétköznapivá vált igénye, a fel nem ismert egyéni és társadalmi frusztráltság is.

Kedden, a magyar soros elnökség programjának bemutatása előtti napon, Orbán Viktor magyar miniszterelnök rendkívüli sajtótájékoztatót tartott az Európai Parlamentben. Alig kezdődött volna el a sajtótájékoztató, amikor Gyekiczki Márton, a DK éppen csak nagykorúvá vált politikusa botrányos körülményeket teremtve és kiabálva kérdezte a magyar kormányfőt, hogy

"[REDACTED]

Az olasz sajtó egyenesen úgy tudósítja az egyébként nem EP képviselő és nem sajtómunkás "kérdés feltevését", hogy aktivistaként "meg akarta támadni Orbánt".

Tudható, hogy nem ez volt az első eset, hogy Gyekiczki Márton a botránypolitizálást botránykeltésre redukáló eszközökhöz nyúlt.

Gyekiczky Márton valószínűleg a reflektorfényt (is) kereste, hiszen az eset óta facebookon borítóképét is a kivezetése közben róla készült fotóra cserélte le. Azt mindannyian tudjuk, hogy a facebook oldalának fejlécére mindenki olyan képet szán, ami jellemzi őt, esetleg olyant, ami büszkeséggel tölti el vagy valamilyen vágyával kapcsolatos.

Én azért még továbbra is keresem a valós motivációt. A sajtótájékoztató egyértelmű volt, hogy Orbánt, mint egy csínytevő kisdiákot, a fél Európai Unió folyamatosan, alappal vagy alap nélkül, de számpádon faggatja hazai és külhoni érdemeiről és néha durcás, néha pökhendinek vélt makacskodásáról vagy éppen más valóban elvitathatatlan érdemeiről is. Így nehéz azt gondolni, hogy a kisebbségben felcseperedő fiatal magyar politikus

eszköztelenné válva kereste volna a lehetőséget, hogy a szerinte megfelelő fórumon végre felhívhassa a figyelmet a magyar miniszterelnök viselt dolgaira. Gyekiczky megnyilvánulása valóban leuralta a hazai és a nemzetközi sajtót és médiát. Kemény egy percre!

Az feltűnhetett, hogy Gyekiczki Márton igazából nem kérdezte a kormányfőt, hanem kérdésbe csomagolt tényközlést tett minden formai, és a helyhez, az intézményhez méltatlan módon. Orbán különös apátiával szemlélte, ahogyan a biztonságiak előbb földre terítik, majd kikísérik a rendbontót. Magyarországon és Európában hemzsegek Orbán kritikusai, a politikai értelemben vett elkeseredett, és így megfogható tömegeket már becsatornáztak egy új ellenzéki erő. Így hát a [REDACTED] háttérében nem lehet más csak a politikai vagy személyes frusztráltság, vagy a pártutasítás: -Minden eszközzel életben kell tartani a szimpatizánsok figyelmét, látniuk kell, hogy ők igazán tökösök. Nehéz eldönteni, hogy tetten érhető-e az egyensúly a politikai értelemben vett nyerhető eredmény és a megnyilvánulás veszíthető hozadéka között.

A világ különböző parlamentjeiben időről időre előfordulnak hasonló és ennél döbbenetesebb esetek is. Nem sűrű, de még verekedések és tettelegességig fajuló megnyilvánulások is. Ezek az incidensek a politikai feszültségek és a mélyen gyökerező társadalmi problémák tükröződései.

Áprilisában a grúz parlamentben tört ki verekedés egy orosz mintára bevezetett törvény miatt, amely a nálunk is divatos témáról, a „külföldi ügynökökről” szólt. Az ellenzéki képviselők hevesen elleneztek a törvényjavaslatot, és az egyik képviselő, Aleko Eliszasvili, arcon ütötte a kormánypárti frakcióvezetőt, Mamuka Mdinardzét.

Júniusban az olasz parlamentben is verekedés tört ki. Az 5 Csillag Mozgalom képviselője, Leonardo Donno, megpróbált egy nemzeti zászlót ráhúzni Roberto Calderoli miniszterre, ami heves dulakodáshoz vezetett.

A dél-koreai parlamentben előfordultak már a képviselők kontrollvesztése miatt fizikai összecsapások is. 2019-ben a képviselők között verekedés tört ki egy választási reformjavaslat miatt, amelyet az ellenzék hevesen ellenezett.

Az ukrán parlamentben, a Verhovna Rada-ban, többször is előfordultak verekedések. 2014-

ben például az ukrán képviselők között is dulakodás tört ki, amikor az egyik képviselő egy másikra támadt, mert az oroszbarát politikát támogatót.

Kevésbé erőszakos, annál szimbolikusabb megnyilvánulás volt, amikor 2008-ban az olasz parlamentben Antonio Di Pietro, az Italia dei Valori párt vezetője, egy kötelet mutatott fel, miközben Silvio Berlusconi miniszterelnököt bírálta. Di Pietro ezzel a gesztussal Berlusconi politikai karrierjének végét akarta szimbolizálni, utalva arra, hogy Berlusconi politikai és jogi problémái miatt "kötélen táncol". Az eset nagy visszhangot váltott ki az olasz politikai életben, és tovább fokozta a feszültséget Berlusconi és politikai ellenfelei között.

Az ilyen esetek mögött többféle ok húzódhat meg. ■■■■■ Vannak politikai feszültségek, mélyen gyökeret vert társadalmi problémák. Mégis talán a legvalószínűbb, hogy egyes politikusok úgy vélik, hogy a látványos és drámai akciók rövid távon növelhetik népszerűségüket. Így próbálják felhívni magukra a figyelmet és demonstrálni elkötelezettségüket egy-egy ügy mellett, azaz egyéni és társadalmi érdekek együttléve vagy külön-külön is motiválják őket. Rövid távon valóban növelheti egy politikus a maga vagy pártja népszerűségét egy ilyen "felvillanással", különösen, ha a választók úgy érzik, hogy képviselőjük határozottan kiáll az érdekeik mellett. Egy ilyen esetnek a médiavisszhangja is jelentős lehet, ami tovább növeli a politikus ismertségét. Összességében az incidensek azonban aláássák a parlament intézményének tekintélyét és hitelességét. A választók elveszíthetik bizalmukat a politikai rendszerben és tovább mélyülhet a társadalmi megosztottság és táptalajra lel az ellenségeskedés a különböző politikai táborok között. Sőt, sajnos normalizálhatják az erőszakot a politikai vitákban, ami hosszú távon destabilizálhatja a politikai rendszert és akár szélsőséges esetben növelhetik az erőszakos cselekmények számát a társadalomban.

Erős kontúr van a botránypolitizálás szösszenetei és az egyébként elfogadható politikai szarkazmus és irónia között. Azok gyakran használt retorikai eszközök, amelyek segítségével a politikusok és a közéleti szereplők kifejezhetik véleményüket, kritikájukat vagy gúnyukat. A politikai szarkazmus célja, hogy nevetségessé tegye vagy kritizálja a politikai ellenfeleket, döntéseiket vagy viselkedésüket. Az irónia lényege, hogy a valóság és a kijelentés között ellentmondás van. Ezért a politikában az irónia szerepe, hogy rámutasson a politikai helyzetek abszurditására vagy ellentmondásaira. Mindkét eszköz hatékony lehet a politikai kommunikációban, de fontos, hogy a társadalom megértse a mögöttes üzenetet, különben

félreértésekhez vezethet.

Ifjú politikusunk tegnapi mutatványa viszont sokak számára nehezen értelmezhető. Ennyi elmélkedés után — egyelőre- nem sikerült követhető logikát, világos célt lelni a tegnapi show mögött.